

Πρώτο..(1*)..τυπία!!!

Δεκέμβριος 2015, τεύχος 7

**Να 'μουν του σταύλου εν' άχυρο
(Κωστής Παλαμάς)**

Να 'μουν του σταύλου εν' άχυρο,
ένα φτωχό κομμάτι
την ώρα π' άνοιγ' ο Χριστός
στον ήλιο του το μάτι.
Να ιδώ την πρώτη του ματιά
και το χαμόγελό του,
το στέμμα των ακτίνων του
γύρω στο μέτωπό του.
Να λάμψω από τη λάμψη του
κι' εγώ σαν διαμαντάκι
κι' από τη θεία του πνοή
να γίνω λουλουδάκι.
Να μοσκοβοληθώ κι' εγώ
από την ευωδία,
που άναψε στα πόδια του
των Μάγνων η λατρεία.
Να 'μουν του σταύλου ένα άχυρο
ένα φτωχό κομμάτι
την ώρα π' άνοιγ' ο Χριστός
στον ήλιο του το μάτι.

Ήταν ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

Με την πρώτη ματιά έβλεπε κανείς απλώς μια γριούλα... Έσερνε τα βήματά της στο χιόνι, μόνη, παρατημένη, με σκυμμένο κεφάλι. Όσοι περνούσαν από το πεζοδρόμιο της πόλης αποτραβούσαν το βλέμμα τους, για να μη... Θυμηθούν ότι τα βάσανα και οι πόνοι δε σταματούν όταν γιορτάζουμε Χριστούγεννα. Ένα νέο ζευγάρι μιλούσε και γελοούσε με τα χέρια γεμάτα από ψώνια και δώρα και δεν πρόσεξαν τη γριούλα. Μια μητέρα με δυο παιδιά βιάζονταν να πάνε στο σπίτι της γιαγιάς. Δεν έδωσαν προσοχή. Ένας παπάς είχε το νου του σε ουράνια θέματα και δεν την πρόσεξε. Αν πρόσεχαν όλοι αυτοί, θα έβλεπαν ότι η γριά δε φορούσε παπούτσια. Περπατούσε ξυπόλητη στον πάγο και το χιόνι. Με τα δυο της χέρια η γριούλα μάζεψε το χωρίς κουμπιά παλτό της στο λαιμό. Φορούσε ένα χρωματιστό φουλάρι στο κεφάλι· σταμάτησε στη στάση σκυφή και περίμενε το λεωφορείο. Ένας κύριος που κρατούσε μια σοβαρή τσάντα περίμενε κι αυτός στη στάση, αλλά κρατούσε μια απόσταση. Μια κοπέλα περίμενε κι αυτή, κοίταζε πολλές φορές τα πόδια της γριούλας, δε μίλησε. Ήρθε το λεωφορείο και η γριούλα ανέβηκε

αργά και με δυσκολία. Κάθισε στο πλαϊνό κάθισμα, πήγαν βιαστικά προς τα πίσω καθίσματα. Ο άντρας που καθόταν δίπλα στη γριούλα στριφογύριζε στο κάθισμα κι έπαιζε με τα δάχτυλά του. «Γεροντική άνοια», σκέφτηκε. Ο οδηγός είδε τα γυμνά πόδια και σκέφτηκε: «Αυτή η γειτονιά βυθίζεται όλο και πιο πολύ στη φτώχεια. Καλύτερα να με βάλουν στην άλλη γραμμή, της Λεωφόρου». Ένα αγοράκι έδειξε τη γριά. «Κοίταξε, μαμά, αυτή η γριούλα είναι ξυπόλυτη». Η μαμά ταραχτήκε και του χτύπησε το χέρι. «Μη δείχνεις τους ανθρώπους, Αντρέα! Δεν είναι ευγενικό να δείχνεις». «Αυτή θα έχει μεγάλα παιδιά», είπε μια κυρία που φορούσε γούνα. «Τα παιδιά της πρέπει να ντρέπονται». Αισθάνθηκε ανώτερη, αφού αυτή φρόντισε τη μητέρα της. Μια δασκάλα στη μέση του λεωφορείου στερέωσε τα δώρα που είχε στα πόδια της. «Δεν πληρώνουμε αρκετούς φόρους, για να αντιμετωπίζονται καταστάσεις σαν αυτές;» είπε σε μια φίλη της που ήταν δίπλα της. «Φταίνε οι δεξιοί», απάντησε η φίλη της. «Ταίρνουν από τους φτωχούς και δίνουν στους πλούσιους». «Όχι, φταίνε οι άλλοι», μπήκε στη συζήτηση ένας ασπρομάλλης. «Με τα προγράμματα πρόνοιας κάνουν τους πολίτες τεμπέληδες και φτωχούς». «Οι άνθρωποι πρέπει να μάθουν ν' αποταμιεύουν», είπε ένας άλλος που έμοιαζε μορφωμένος. «Αν αυτή η γριά αποταμίευε όταν ήταν νέα, δε θα υπέφερε σήμερα». Και όλοι αυτοί ήταν ικανοποιημένοι για την οξύνοια τους που έβγαλε τέτοια βαθιά ανάλυση. Αλλά ένας έμπορος αισθάνθηκε προσβολή από τις εξ αποστάσεως μωρμούρες των συμπολιτών του. Έβγαλε το πορτοφόλι του και τράβηξε ένα εικοσάρι. Περπάτησε στο διάδρομο και το έβαλε στο τρεμάμενο χέρι της γριούλας. «Πάρε, κυρία, ν' αγοράσεις παπούτσια». Η γριούλα τον ευχαρίστησε κι εκείνος γύρισε στη θέση του ευχαριστημένος, που ήταν

αμέσως πίσω από τον οδηγό. Ο κύριος και η κοπέλα άνθρωπος της δράσης. Μια καλοντυμένη κυρία τα πρόσεξε όλα αυτά και άρχισε να προσεύχεται από μέσα της. «Κύριε, δεν έχω χρήματα. Αλλά μπορώ ν' απευθυνθώ σε σένα. Εσύ έχεις μια λύση για όλα. Όπως κάποτε έριξες το μάννα εξ ουρανού, και τώρα μπορείς να δώσεις ό,τι χρειάζεται η κυρούλα αυτή για τα Χριστούγεννα». Στην επόμενη στάση ένα παλικάρι μπήκε στο λεωφορείο. Φορούσε ένα χοντρό μπουφάν, είχε ένα καφέ φουλάρι και ένα μάλλινο καπέλο που κάλυπτε και τα αυτιά του. Ένα καλώδιο συνέδεε το αυτί του με μια συσκευή μουσικής. Ο νέος κουνούσε το σώμα του με τη μουσική που άκουγε. Πήγε και κάθισε απέναντι στη γριούλα. Όταν είδε τα ξυπόλυτα πόδια της, το κούνημα σταμάτησε. Πάγωσε. Τα μάτια του πήγαν από τα πόδια της γιαγιάς στα δικά του. Φορούσε ακριβά ολοκαίνουρια παπούτσια. Μάζευε λεφτά αρκετό καιρό για να τα αγοράσει και να κάνει εντύπωση στην παρέα. Το παλικάρι έσκυψε και άρχισε να λύνει τα παπούτσια του. Έβγαλε τα εντυπωσιακά παπούτσια και τις κάλτσες. Γονάτισε μπροστά στη γριούλα. «Γιαγιά, βλέπω ότι δεν έχεις παπούτσια. Εγώ έχω κι άλλα». Προσεκτικά κι απαλά σήκωσε τα παγωμένα πόδια και της φόρεσε πρώτα τις κάλτσες κι ύστερα τα παπούτσια του. Η γριούλα τον ευχαρίστησε συγκινημένη. Τότε το λεωφορείο έκανε πάλι στάση. Ο νέος κατέβηκε και προχώρησε ξυπόλυτος στο χιόνι. Οι επιβάτες μαζεύτηκαν στα παράθυρα και τον έβλεπαν καθώς βάδιζε προς το σπίτι του. «Ποιος είναι;», ρώτησε ένας. «Πρέπει να είναι άγιος», είπε κάποιος. «Πρέπει να είναι άγγελος», είπε ένας άλλος. «Κοίτα! Έχει φωτοστέφανο στο κεφάλι!» φώναξε κάποιος. «Είναι ο Χριστός!» είπε η ευσεβής κυρία. Αλλά το αγοράκι, που είχε δείξει με το δάχτυλο τη γιαγιά, είπε: «Όχι, μαμά τον είδα πολύ καλά. **Ήταν ΑΝΘΡΩΠΟΣ...**».

Το χιόνι πέφτει
ο Βοριάς φυσάει
η μοναξιά με παγώνει